

Sygn. akt II Ka 10/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 15 kwietnia 2016 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Jerzy Kozaczuk
Protokolant:	st.sekr.sądowy Agata Polkowska

po rozpoznaniu w dniach 26 lutego 2016 roku i 15 kwietnia 2016 roku

sprawy **U. Z.**

obwinionej o wykroczenie z art. 124 §1 kw

na skutek apelacji, wniesionej przez obwinioną

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 9 listopada 2015 r. sygn. akt II W 402/15

zmienia zaskarżony wyrok i U. Z. uniewinnia od popełnienia zarzucanego jej czynu, stwierdza że wydatki postępowania w sprawie ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt II Ka 10/16

UZASADNIENIE

U. Z. została obwiniona o to, że w dniu 3 czerwca 2015 roku około godz. 1.30 w miejscowości S., gm. S., umyślnie uszkodziła płot drewniany poprzez jego przewrócenie czym spowodowała starty w wysokości 100 złotych na szkodę M. D.,

tj. o wykroczenie z art. 124 § 1 kw

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 09 lipca 2015 r., sygn. VII W 402/15:

I. obwinioną **U. Z.** uznał za winną dokonania zarzucanego jej czynu wyczerpującego dyspozycję art. 124 § 1 kw i za ten czyn na podstawie art. 124 § 1 kw wymierzył obwinionej karę grzywny w wysokości 100 (sto) złotych;

II. zasądził od obwinionej na rzecz Skarbu Państwa kwotę 30 (trzydzieści) złotych tytułem opłaty, zwalniając ją od kosztów postępowania.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniosła obwiniona **U. Z.**, zaskarżając go w całości. We wniesionym środku zaskarżenia obwiniona wyrażając swoje głębokie niezadowolenie z treści zapadłego rozstrzygnięcia podniosła, iż w niniejszej sprawie nie zostały dopuszczone zawnioskowane przez nią dowody, zaś Sąd I instancji bezzasadnie włączył do akt sprawy dowody, które w jej ocenie, nie mają żadnego związku z tą sprawą. Jako przykład podała fotografie

ogrodzenia, zaliczone przez Sąd Rejonowy w poczet materiału dowodowego, które jak wskazała, przedstawiają zupełnie inny płot. We wniesionej apelacji podniosła także, iż między nią a rodziną pokrzywdzonego istnieje od lat głęboki konflikt, który spowodowany jest nie tylko kwestiami majątkowymi, związanymi m.in. z zasiedzeniem nieruchomości, ale także niepożądanymi zachowaniami sąsiadów, którzy niszczą jej mienie i dopuszczają się wobec niej licznych złośliwości. Skarżąca domagała się przy tym dopuszczenia przez Sąd dowodu w postaci akt sprawy SR w Siedlcach, Wydział Cywilny o sygn. Ns 136/15.

Podnosząc powyższe, obwiniona wniosła o uniewinnienie jej od zarzucanego czynu.

W toku rozprawy apelacyjnej w dniu 26 lutego 2016 r. Sąd Okręgowy postanowił na zasadzie art. 106a kpw z urzędu uzupełnić materiał dowodowy, w związku z czym:

1. rozprawę odroczył do dnia 15 kwietnia 2016 r.,;
2. na termin rozprawy dołączył akta Sądu Rejonowego w Siedlcach w sprawach VII EW 400/15 i I Ns136/15;
3. zażądał z Komendy Powiatowej Policji w Ł. czytelnych odpisów z notatników służbowych z czynności wykonywanych w dniu 6 czerwca 2015 r. w S. nr(...)przez funkcjonariuszy Policji M. S. (1) i E. C.

Na rozprawie apelacyjnej w dniu 15 kwietnia 2016 r. Sąd postanowił na zasadzie art. 106a kpw zaliczyć do materiału dowodowego pismo KPP w Ł. wraz z odpisami z notatników służbowych funkcjonariuszy Policji, akta sprawy I Ns 136/15 Sądu Rejonowego w Siedlcach oraz VII W 40/15 SR w Siedlcach. Po udzieleniu przez Sąd głosu stronom, obwiniona poparła wniesioną przez siebie apelację.

Sąd Okręgowy w Siedlcach zważył, co następuje:

Apelacja obwinionej i przytoczona na poparcie podniesionych przez nią zarzutów argumentacja, w konfrontacji z całokształtem materiału dowodowego, okazała się zasadna, wobec czego na uwzględnienie zasługiwał jej główny wniosek o uniewinnienie.

Na wstępie wskazać należy, iż bezspornym w przedmiotowej sprawie jest to, iż w dniu 03 czerwca 2015 r. w miejscowości S. doszło - poprzez przewrót - do uszkodzenia drewnianego płotu należącego do M. D.. Sąd Odwoławczy nie podzielił jednak wywodów Sądu I instancji odnoszących się do uznania obwinionej za winną dokonania tegoż czynu. W ocenie Sądu Odwoławczego, przekonanie o sprawstwie obwinionej, w świetle zgromadzonych w przedmiotowej sprawie dowodów, nie jest bowiem pozbawione wątpliwości, co w tej sytuacji zgodnie z obowiązującymi przepisami warunkowało rozstrzygnięcie przez Sąd I instancji tychże wątpliwości na jej korzyść, a co za tym idzie, uniewinnieniem U. Z. od zarzucanego jej czynu.

Zasada in dubio pro reo z art. 5 § 2 kpk, do spraw wykroczeniowych mająca zastosowanie w myśl art. 8 kpw, stała się przedmiotem rozważań Sądu Apelacyjnego w Warszawie, który w wyroku z dnia 01 kwietnia 2015 r., sygn. II AKa 463/14 orzekł, iż oczywistym jest, że nie można traktować na równi niedostatków dowodu obciążającego oskarżonego z niedostatkami wyjaśnień oskarżonego nie przyznającego się do winy. Dlatego też, dopóki dowody obciążające nie będą pozwalały na pewne ustalenie winy oskarżonego, eliminując wszelkie wątpliwości w tym zakresie, dopóki nawet najmniej przekonujące jego wyjaśnienia muszą być uznane za wiarygodne, gdyż to oskarżonemu należy dowieść winę, a nie oskarżony ma dowodzić swojej niewinności (LEX nr 1667652).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy podkreślić należy, iż przedmiotowej sprawie kluczowym dowodem obciążającym obwinioną są zeznania M. D. – skłóconego z nią sąsiada. Jedyne w jego relacjach o przedmiotowym zdarzeniu pojawia się kategoryczne sformułowanie, iż widział on z okna swojego domu sam moment, w którym uszkodzono jego ogrodzenie oraz to, iż widział sprawców tegoż czynu. Z zeznań pozostałych przesłuchiwanym w sprawie świadków wynika jedynie, iż o zniszczenie w/w mienia w postaci drewnianego płotu, z uwagi na wyżej wymieniony konflikt, podejrzewają U. Z..

Fakt skłócenia stron powoduje, że do relacji pokrzywdzonego należy podchodzić z dużą dozą ostrożności i krytycyzmu.

Podkreślenia wymaga, iż bezpośrednio po zdarzeniu M. D. w rozmowie z funkcjonariuszami Policji jako sprawcę, jak podnosił, naocznie zaobserwowanego przez siebie zniszczenia płotu, wskazywał wyłącznie R. M. (k. 1 notatka urzędowa, k. 46 odpis z notatnika służbowego post. M. S. (1)), obwinionego o ten sam czyn w innym postępowaniu w sprawie o wykroczenie Sądu Rejonowego w Siedlcach, VII Wydział Karny o sygn. akt VII W 40/15. Tymczasem, podczas składania zeznań w KPP Ł. w dniu 24 czerwca 2015 r. (k. 5) oraz podczas rozprawy głównej w dniu 14 października 2015 r. (k. 18v) kategorycznie i zdecydowanie twierdził już, iż widział jak jego ogrodzenie zostało zniszczone przez dwie osoby – R. M. wespół z obwinioną w tej sprawie U. Z..

Z tych też względów, w szczególności wobec istniejącego między nim a obwinioną konfliktu, jego zmieniające się na poszczególnych etapach postępowania depozycje, odnoście tak doniosłej kwestii jak stanowcze, personalne wskazanie sprawcy, czy też sprawców czynu, których, jak twierdził, miał on okazję zaobserwować z nocy z 2/3 czerwca 2015 r. z okna swojego domu, nie mogły zostać obdarzone przymiotem wiarygodności i potraktowane całkowicie bezkrytycznie, tak jak uczynił to Sąd I instancji.

Rozstrzygnięcie o sprawstwie i winie obwinionej Sąd ferujący zaskarżony wyrok winien oprzeć jedynie na wiarygodnych dowodach, które nie nasuwają nadto wątpliwości co do okoliczności zdarzenia. Wymogom tym, w realiach niniejszej sprawy, nie sprostał jednak Sąd I instancji uznając obwinioną U. Z. za winną dokonania zarzucanego jej czynu, podczas gdy dowody zgromadzone w sprawie, zdaniem Sądu Odwoławczego nie pozwalały na takie rozstrzygnięcie.

Mając na uwadze powyższe, stwierdzenia wymaga, iż po przeprowadzeniu wszystkich możliwych i pomocnych dla wyjaśnienia przedmiotowej sprawy dowodów oraz po przeprowadzeniu ich oceny w sposób respektujący wymogi płynące z art. 7 kpk w zw. z art. 8 kpw istnieją w tej sprawie nieusuwalne wątpliwości odnoście sprawstwa obwinionej, które to w myśl art. 5 § 2 kpk w zw. z art. 8 kpw powinny zostać rozstrzygnięte na korzyść U. Z..

Naturalną konsekwencją stwierdzenia przez Sąd II instancji wątpliwości niedających się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego było uniewinnienie obwinionej od zarzucanego jej czynu, co powoduje, iż niecelowe jest odnoszenie się bezpośrednio do zarzutów podniesionych przez skarżącą we wniesionej przez nią apelacji.

Orzeczenie reformatoryjne Sądu Okręgowego odnośnie uniewinnienia obwinionej zapadło na podstawie art. 456 kpk w zw. z art. 437 § 2 kpk.

O kosztach procesu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 118 kpw.

Z tych względów, Sąd Okręgowy w Siedlcach orzekł jak w wyroku.